

1 Fee, Fi, Fo, Fum

Există două lucruri pe care le știi. Primul: ai fost acolo. Al doilea: e imposibil să fi fost acolo.

Ca să ții laolaltă aceste două adevăruri incompatibile, trebuie să fii un jongler foarte bun. Firește, când jonglezi ai nevoie și de o a treia minge, ca să păstrezi ritmul. Ei, a treia minge e timpul – care e mult mai elastic decât ne place nouă să credem.

E ora 5 dimineața. Știi asta fiindcă pe peretele din dormitor ai un ceas cu baterie, care ticăie uneori atât de tare, încât arunci cu perna-n el. Cu toate acestea, deși aici e 5 dimineața, undeva în China e și 5 după-amiaza, iar asta demonstrează că două adevăruri incompatibile au deopotrivă sens dacă le privim dintr-o perspectivă mai largă. Cu toate astea, te-ai convins că nu e neapărat OK să-ți zboare gândurile până-n China.

Soră-ta doarme în camera alăturată, iar în camera următoare – părinții tăi. Taică-tu sforăie. În scurtă vreme, maică-ta o să-l împingă suficient de tare încât să-l întoarcă pe partea cealaltă, iar sforăitul o să înceteze, poate chiar până în zori. Toate lucrurile astea sunt normale, iar asta te mulțumește.

A pornit stropitoarea vecinului de peste drum, iar sâsâitul ei e suficient de tare încât acoperă ticăitul ceasului. Prin fereastra deschisă, poți să adulmeci picăturile fine de apă – mediu clorinată, puternic fluorizată. Nu că-i bine de știut că vecinul va avea dinți sănătoși?

Sâsâitul stropitorilor nu seamănă cu sâsâitul șerpilor.

Iar delfinii pictați pe pereții soră-tii nu pot să completeze împotriva ta.

Iar ochii sperietorii de ciori nu văd.

Chiar și așa, sunt nopți în care nu reușești să adormi, fiindcă ai nevoie de concentrare ca să jonglezi cu toate astea. Te temi că s-ar putea să scapi o bilă, și-atunci ce-o să se întâmple? Nu vrei să-ți lași imaginația să zboare mai departe. Fiindcă taman clipa aceea o așteaptă Căpitanul. El e foarte răbdător. Și așteaptă. Întotdeauna.

Chiar și înainte să existe nava, Căpitanul exista.

Călătoria asta a început cu el și bănuiești că tot cu el se va sfârși, iar între nu-i decât târâța prăfoasă a morilor în care uriașii macină oase ca să-și facă pâine.

Pășește încet, să nu-i trezești.

2 Groapa fără capăt

— Nu se știe cât de adânc e, zice căpitanul, cu mustața stângă zvâcnind precum coada unui șobolan. Dacă te prăbușești în abisul insondabil, trec zile întregi până dai de fund.

— Dar groapa a fost măsurată, îndrăznesc eu să remarc. Oamenii au mai coborât acolo. Eu știu că are 10,94 kilometri.

— Știi? mă maimuțărește el. Cum naiba să *știe* un cățelandru sfrijit și fricos ca tine ce se întâmplă dincolo de boticul lui umed?

Apoi râde singur de descrierea pe care mi-a făcut-o. Fața căpitanului e brăzdată de riduri după o viață întreagă petrecută pe mare – deși multe sunt ascunse de barba întunecată și deasă. Când râde, ridurile se descrețesc și îi vezi mușchii și tendoanele gâtului.

— Aye, drept e că aceia care s-au aventurat în apele gropii spun că i-ar fi atins fundul, dar mint. Mint cu toții ca niște preșuri, și-s luați la scuturat cel puțin la fel de des – dar numai cât să sară praful de frică dintr-înșii.

Am renunțat să mai încerc să descifrez ce spune căpitanul, dar vorbele lui încă mă îngrijorează. Ca și cum s-ar putea să-mi scape ceva. Ceva important și atât de amăgitor de evident, încât n-am să-l înțeleg decât după ce-o să fie prea târziu.

— N-are capăt groapa asta, zice căpitanul. Să nu-l crezi pe ăla de ți-o spune altceva!

3 Mai bine așa

Am visul ăsta. Sunt întins pe masă, într-o bucătărie luminată orbitor, în care toate electrocasnicele sunt de un alb imaculat. Nu neapărat noi, ci aparent noi. Plastic cu detalii cromate, dar în mare parte plastic.

Nu pot să mă mișc. Sau nu vreau să mă mișc. Sau mi-e frică să mă mișc. De fiecare dată când visez asta, e puțin altfel. În jurul meu sunt oameni, doar că nu sunt cu adevărat oameni, ci monștri deghizați. Au intrat în mintea mea și au smuls de-acolo imagini pe care le-au prefăcut în măști, iar acum arată precum oamenii la care țin – dar eu știu că totul e o minciună.

Cu toții râd și spun lucruri care nu înseamnă nimic pentru mine, iar eu stau paralizat în mijlocul acelor chipuri false, în centrul atenției. Ei mă admiră, dar în felul acela în care admiri ceva ce știi că va dispărea curând.

— Cred că l-ai scos prea devreme, zice un monstru care poartă chipul mamei mele. N-a stat destul.

— Nu-i decât o cale să aflăm, îi răspunde monstrul deghizat în tatăl meu.

Simt răsete în jurul meu – nu din gurile lor, fiindcă gurile măștilor nu se clintesc. Râsul e în gândurile lor, pe care le proiectează înspre mine ca pe niște săgeți otrăvite, slobozite din ochii lor decupați.

— O să-ți fie mai bine așa, spune unul dintre ceilalți monștri.

Apoi stomacurile lor chiorăie asurzitor, ca un munte care se prăvălește, în timp ce se întind spre mine și-și sfâșie în bucățele cu ghearele felul principal.

4 Cum pun mâna pe tine

Nu-mi amintesc când a început această călătorie. Am senzația că am fost aici dintotdeauna, doar că n-aveam cum să fiu, fiindcă a existat un „înainte”, chiar săptămâna trecută sau luna trecută sau anul trecut. Sunt aproape sigur, totuși, că am încă cincisprezece ani. Chiar dacă mă aflu pe epava asta de ani de zile, tot cincisprezece ani am. Timpul se scurge altfel aici. Nu înaintează; se mișcă oarecum în lături, ca un crab.

Nu-i prea știi pe ceilalți membri ai echipajului. Sau poate că pur și simplu nu-i țin minte de la un moment la altul, fiindcă au, cu toții, aceleași trăsături nedefinite. Pe de o parte sunt cei bătrâni, care par să se fi născut pe mare. Ei sunt ofițerii navei, dacă poți să le spui așa. Sunt pirați de Halloween, ca și căpitanul, cu dinții fals înnegriți, colindând la poarta Iadului. Le-aș râde-n față dacă n-aș fi convins că mi-ar scoate ochii cu cârligele lor de plastic.

Și mai sunt tinerii ca mine: puștani ale căror fapte i-au alungat din casele lor călduroase, sau din casele lor friguroase, sau din nicio casă de fapt, printr-o conspirație parentală care vede totul cu ochii ei neclipiți, de Big Brother.

Tovarășii mei de echipaj, deopotrivă băieți și fete, își văd de treburile lor și nu deschid gura decât ca să-mi spună chestii precum „Îmi stai în cale” sau „Ia mâna de pe lucrurile mele”. De parcă am avea vreunul lucruri care să merite păzite. Uneori încerc să le dau o mână de ajutor, dar îmi întorc spatele sau mă îmbrâncesc, plini de ciudă că am îndrăznit să mă ofer.

Îmi tot imaginez că-mi văd surioara la bord, cu toate că știu că nu e. N-ar trebui să o ajut cu tema la mate? În minte, o văd că mă așteaptă și mă tot așteaptă, dar nu știu unde e. Nu știu decât că n-o să apar niciodată. Cum aş putea să-i fac una ca asta?

Toți cei de la bord sunt permanent supravegheați de căpitan, care-mi pare cumva familiar, cumva străin. Se pare că știe totul despre mine, deși eu nu știu nimic despre el.

— E treaba mea să-mi încleștez degetele pe inima treburilor *tale*, mi-a spus.

Căpitanul are un bandaj pe ochi și un papagal. Papagalul are un bandaj pe ochi și o insignă de securitate la gât.

— N-ar trebui să fiu aici, mă milogesc de căpitan, întrebându-mă dacă i-am mai spus asta vreodată. Am teze și lucrări de predat și haine murdare pe care nu le-am mai ridicat niciodată de pe podeaua din dormitor și prieteni, mulți prieteni.

Căpitanul are falca înțepenită și nu-mi dă niciun răspuns, dar papagalul croncăne:

— Ai să ai prieteni, mulți prieteni, și aici, și aici!

Apoi unul dintre copii îmi șoptește la ureche:

— Nu-i spune nimic papagalului. Așa pun mâna pe tine!